

Arrest

nr. 322 727 van 3 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 augustus 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2013 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 5 maart 2015 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij stelde op 24 maart 2015 tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest met nummer 147 608 van 11 juni 2015 weigerde ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.2. De verzoekende partij diende op 21 februari 2024 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) trof op 28 augustus 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij werd hiervan op 11 september 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.02.2024 werd ingediend door :

O. , E. [...] (R.R.: (0)[...])

geboren te E. [...] op [...]

nationaliteit: T. [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 13.06.2013 een asielaanvraag in (het huidige verzoek om internationale bescherming). Deze asielaanvraag werd op 15.06.2015 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk 2 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft het feit dat zijn twee broers in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en minderjarige kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden, zoals bv. broers, die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Hiervoor dient betrokkene aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn die anders zijn dan de gewone affectieve banden, wat betrokkene nalaat om aan te tonen. Bovendien kan er verder worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn broers, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Verder stelt betrokkene dat hij zijn privéleven in België heeft, dat hij ondertussen een grote vriendengroep heeft opgebouwd en dat hij bijgevolg hier een sociaal en economisch welzijn heeft opgebouwd. Echter, betrokkene toont niet aan dat deze sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij in zijn land van herkomst geen familie- of een vriendenkring heeft waar hij kan op terugvallen, dat hij geen onderdak heeft en dat het land van afkomst op dit moment een vreemd land met

vreemde gewoontes en een vreemde taal is geworden. Vooreerst lijkt het echter zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Turkije en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde betrokkene bij zijn asielaanvraag dat zijn ouders nog in Turkije verbleven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn ouders momenteel niet langer in Turkije zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij zijn ouders, en bij uitbreiding eventueel bij kennissen of vrienden, zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook de bewering dat het land van afkomst op dit moment een vreemd land met vreemde gewoontes en een vreemde taal is geworden, is zeer ongeloofwaardig aangezien betrokkene de Turkse nationaliteit heeft en in Turkije is geboren. Er mag dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene in privésfeer nog steeds de gewoontes en taal van zijn land van herkomst zou aanhouden.

Betrokkene legt twee arbeidsovereenkomsten voor, opgesteld op respectievelijk 26.05.2020 en 01.12.2022. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene momenteel geen officiële toestemming heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene in aanmerking wenst te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een tewerkstelling, dient hij hiervoor de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de hiervoor geëiste basisvoorwaarden.

Betrokkene beroept zich tevens op het vertrouwensbeginsel en stelt dat er dus van mag uitgegaan worden dat andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkovereenkomst hebben) worden geregulariseerd en dat hij dus ook dient geregulariseerd te worden, mede gelet op de duurtijd dat hij reeds op het Belgische grondgebied verblijft en de mogelijkheid tot het presteren van betaalde arbeid. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Tot slot beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art. 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2013 in België verblijft, dat hij Franse lessen heeft gevolgd, dat hij werkwilgig is, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en dat hij getuigenissen voorlegt van vrienden en kennissen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.4. De gemachtigde trof op 26 augustus 2014 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij werd hiervan eveneens op 11 september 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer :

De heer, die verklaart te heten:

Nom, prénom/Naam, voornaam:	O., E. [...]
date de naissance/geboortedatum :	[...]
lieu de naissance/geboorteplaats :	E. [...]
nationalité/nationaliteit :	T. [...]

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen , sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

*dans les 30 jours de la notification de décision.
Binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :
L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable, ni d'un visa valable.*
- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.*

Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné (article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980). La situation a été évaluée lors de la prise de cet ordre de quitter le territoire. Cette évaluation est basée sur tous les éléments actuellement dans le dossier :

L'intérêt supérieur de l'enfant : il ne ressort ni du dossier administratif, ni de la demande art. 9bis que le requérant, qui est majeur, a un ou plusieurs enfants mineurs en Belgique.

La vie familiale : l'obligation de retourner au pays d'origine n'entraîne pas une rupture des relations familiales, mais seulement un éloignement temporaire du territoire, ce qui n'occasionne pas un préjudice grave et difficilement réparable.

L'état de santé : il ressort ni du dossier administratif, ni de sa demande art. 9bis que l'intéressé fait valoir de problèmes de santé.

Par conséquent, il n'y a pas d'éléments qui posent problème pour prendre un ordre de quitter le territoire.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag art. 9bis blijkt dat betrokkene, als meerderjarige, één of meerdere minderjarige kinderen zou hebben in België.

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag art. 9bis blijkt dat betrokkene medische problemen zou hebben.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Si vous ne donnez pas suite à cet ordre de quitter le territoire dans le délai imparti, ou si cet ordre n'est pas prolongé sur instruction de l'Office des Etrangers ou si vous ne remplissez pas votre obligation de coopérer, les services de police compétents peuvent se rendre à votre adresse. Ils pourront alors contrôler et déterminer si vous êtes effectivement parti dès l'expiration du délai de l'ordre de quitter le territoire ou de sa prolongation. Si vous séjournez toujours à cette adresse, cela peut entraîner un transfert au commissariat de police et une détention en vue d'un éloignement.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft op 4 februari 2025, via Jbox, een aanvullende nota neergelegd, waarbij zij drie nieuwe stukken voegt, meer bepaald een stuk waarmee zij wenst aan te tonen dat zij werkzaam is en aandelen heeft in de vennootschap DURMAZ, en een schrijven van de heer A. D. [...] van 30 januari 2025 waarin deze bevestigt dat de verzoekende partij een appartement van hem huurt en haar huurgelden correct betaalt.

De Raad wijst erop dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien dat in de annulatieprocedure een aanvullende nota met nieuwe stukken kan worden neergelegd. Nog moet worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verwerende partij kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die verzoekende partij pas voor het eerst aanbrengt door middel van haar aanvullende nota en hiermee dus ook geen rekening houden. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangebracht in het kader van de huidige beroepsprocedure.

De aanvullende nota met de bijbehorende stukken wordt bijgevolg uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis, van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting over de formele en materiële motiveringsplicht betoogt de verzoekende partij als volgt:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht" (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concrete na te gaan, en dat de

beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat ten eerste het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1, 1°: verzoeker verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat de bestreden beslissing op dit punt (het bevel om het grondgebied te verlaten) geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Ten tweede beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormen wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat hij sedert 2013 in België verblijft, dat hij Franse lessen heeft gevolgd, dat hij werkwilgig is, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen heeft gemaakt en dat hij getuigenissen voorlegt van vrienden en kennissen, kunnen wel degelijk een reden zijn om dit verzoek te richten vanuit het land dat verzoeker beschouwt als zijn thuisland. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verwerende partij aanhaalt dat verzoeker wist dat zijn verblijf werd toegestaan in het kader van een asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Dat verzoeker hieromtrent de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Hij heeft ook aangetoond wegwijis te weten in onze Belgische economie door de arbeidscontracten die hij gekregen heeft. Dat hij aldus steeds heeft aangetoond dat hij de intentie heeft om te werken en om bij te dragen aan de Belgische economie.

Bijgevolg zou het voor verzoeker traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

Dat de Directeur van Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat hoewel er deze ambtstermijn geen collectieve regularisatie komt hij toch de 'sans-papiers' daarentegen uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen. Hij beloofde tevens het nodige te doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen.

Dat verzoeker een arbeidscontract heeft bemachtigd. Dat verzoeker zich tevens mag beroepen op het vertrouwensbeginsel en er dus van mag uit gaan dat andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkaanbieding hebben) worden geregulariseerd en dat zij dus ook dienen geregulariseerd te worden, mede gelet op de duurtijd dat zij reeds op het Belgische grondgebied verblijven en de mogelijkheid tot het presteren van betaalde arbeid (zie E. H. R. (...) [...], E. K. H. (...) [...], S. (...) [...], S. M. (...) [...], en R. S. (...) [...], als voorbeelden).

Dat de Raad van State dit vertrouwensbeginsel reeds heeft omschreven als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" in R. v. St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen

afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.1.1. Het eerste middel is niet-ontvankelijk in zoverre de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze wetsbepaling zouden schenden.

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu*, zoals blijkt uit wat volgt, voldaan.

De Raad merkt op dat in de eerste bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die kunnen rechtvaardigen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de daartoe bevoegde diplomatieke of consulaire post kan indienen. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd worden waarom de door haar aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat ook in de tweede bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, waardoor reeds is voldaan aan artikel 8 van dezelfde wet, dat oplegt dat de bepaling van artikel 7 die werd toegepast wordt vermeld. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist of weerlegd. Integendeel, zij erkent dat zij "in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum". In de bestreden bijlage 13 worden tevens de elementen die conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken. De verzoekende partij dwaalt derhalve waar zij stelt dat in de tweede bestreden beslissing enkel het toepasselijke wetsartikel wordt vermeld.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Met haar niet nader geconcretiseerd betoog dat de motivering van de bestreden beslissing “*ontoereikend*” en “*onvoldoende nauwkeurig*” is, dat “[...] *de onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet alle feitelijke gegevens die ter beschikking ware, heeft rekening gehouden*”, en dat de bestreden beslissing “*onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt*” toont de verzoekende partij geen schending aan van de formele motiveringsplicht. Dit klemmt des te meer nu de verzoekende partij tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht en gewag maakt van “*onjuiste motieven*” en een “*onjuiste motivering*”. De verzoekende partij kan echter niet in redelijkheid aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds betogen dat die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3. In de mate dat de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht.

3.1.4. Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bewijslast met betrekking tot de aangehaalde buitengewone omstandigheden rust bovendien op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

3.1.5 Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Zij voelt zich vooreerst gegriefd door het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat haar integratie niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard omdat dit een element is dat tot de gegrondheidsfase behoort. Zij meent dat integratie echter zeer belangrijk is, en dat het gegeven dat zij sedert 2013 in België verblijft, dat zij Franse lessen heeft gevolgd, dat zij werkwilbig is, dat zij zich de Belgische samenlevingsvormen in hoge mate eigen heeft gemaakt en dat zij getuigenissen voorlegt van De verzoekende partij wijst er dienaangaande op dat *“hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.”* Zij betoogt verder dat haar lange verblijfsduur zowel in het kader van de gegrondheid als in het kader van de ontvankelijkheid in aanmerking dient genomen te worden, omdat men van haar niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar herkomstland zonder enige garantie op terugkeer. Zij verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad van 29 oktober 2007 en stelt dat hieruit blijkt dat de gemachtigde niet alleen rekening moet houden met de integratie en de verblijfsduur tijdens de periode dat de verzoekende partij legaal op het Belgische grondgebied heeft verbleven, maar ook de jaren van onwettig verblijf in overweging moet nemen, alsook rekening moet houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. Zij wijst er verder op dat zij duurzame sociale bindingen en een grote vrienden-en kenniskringen heeft opgebouwd, en dat zij steeds heeft aangetoond de intentie te hebben om te werken en bij te dragen aan de Belgische economie. Bijgevolg zou het voor de verzoekende partij traumatisch zijn om na een verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen. Een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland kan daarenboven jarenlang in beslag nemen, wat naar mening van de verzoekende partij wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich kan meebrengen. Volgens de verzoekende partij heeft de gemachtigde ten onrechte geen rekening gehouden met voornoemde factoren, waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen belangen van de Belgische Staat en de belangen van de verzoekende partij en het derhalve niet vaststaat dat de eerste bestreden beslissing niet disproportioneel zou zijn.

De verzoekende partij verduidelijkt vooreerst niet op welke instructies zij precies doelt. In zoverre zij zou refereren naar de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat de gemachtigde correct aangeeft dat deze instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 integraal werd vernietigd en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt derhalve geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toe te passen (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met

terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en bijgevolg dient te worden geacht nooit te hebben bestaan. De verzoekende partij, die overigens zelf erkent dat deze criteria “*formeel gezien niet meer van toepassing zijn*”, kon aldus, gelet op het voorgaande, niet rechtmatig verwachten dat verweerder de criteria van de instructie van 19 juli 2009 op haar aanvraag zou toepassen. De bewering van de verzoekende partij “*dat deze instructies de facto nog toegepast worden*” wordt niet gestaafd en laat de Raad daarenboven hoe dan ook niet toe te oordelen dat *in casu* enige onwettigheid zou zijn begaan.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat de verweerder haar verwijt dat zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf, dat daarom geen rekening kan gehouden worden met de integratie en de duur van haar verblijf tijdens de periode dat zij onwettig op het grondgebied aanwezig was, kan zij niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat verweerder weliswaar een paragraaf besteedt aan de verwijzing naar de asielprocedure van de verzoekende partij, de duur en het resultaat daarvan. Echter, uit niets blijkt dat de verwerende partij louter op grond van deze vaststelling heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt namelijk dat in de daaropvolgende paragrafen besproken waarom de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Zo wordt dus wel degelijk onderzocht of de concrete actuele toestand van de verzoekende partij ertoe leidt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet of bijzonder moeilijk kan indienen vanuit haar land van herkomst.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing verkeerd leest. *In fine* van de bestreden akte wordt weliswaar geoordeeld dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Echter, deze passage is in wezen de conclusie is van wat eraan voorafgaat. Verwerende partij heeft immers eerder in de bestreden beslissing vastgesteld dat de elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Concreet motiveert de verwerende partij als volgt:

“Betrokkene diende op 13.06.2013 een asielaanvraag in (het huidige verzoek om internationale bescherming). Deze asielaanvraag werd op 15.06.2015 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk 2 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft het feit dat zijn twee broers in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en minderjarige kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden, zoals bv. broers, die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Hiervoor dient betrokkene aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn die anders zijn dan de gewone affectieve banden, wat betrokkene nalaat om aan te tonen. Bovendien kan er verder worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn broers, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Verder stelt betrokkene dat hij zijn privéleven in België heeft, dat hij ondertussen een grote vriendengroep heeft opgebouwd en dat hij bijgevolg hier een sociaal en economisch welzijn heeft opgebouwd. Echter, betrokkene toont niet aan dat deze sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij in zijn land van herkomst geen familie- of een vriendenkring heeft waar hij kan op terugvallen, dat hij geen onderdak heeft en dat het land van afkomst op dit moment een vreemd land met vreemde gewoontes en een vreemde taal is geworden. Vooreerst lijkt het echter zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Turkije en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde betrokkene bij zijn asielaanvraag dat zijn ouders nog in Turkije verbleven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn ouders momenteel niet langer in Turkije zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij zijn ouders, en bij uitbreiding eventueel bij kennissen of vrienden, zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook de bewering dat het land van afkomst op dit moment een vreemd land met vreemde gewoontes en een vreemde taal is geworden, is zeer ongeloofwaardig aangezien betrokkene de Turkse nationaliteit heeft en in Turkije is geboren. Er mag dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene in privésfeer nog steeds de gewoontes en taal van zijn land van herkomst zou aanhouden.

Betrokkene legt twee arbeidsovereenkomsten voor, opgesteld op respectievelijk 26.05.2020 en 01.12.2022. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene momenteel geen officiële toestemming heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene in aanmerking wenst te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een tewerkstelling, dient hij hiervoor de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de hiervoor geëiste basisvoorwaarden."

Door enkel te herhalen dat zij al geruime tijd in België verblijft en te benadrukken dat zij geïntegreerd is in België weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven waaruit blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden, doch dat deze thans niet rechtvaardigen waarom de verzoekende partij de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet via de geijkte procedure indient. De gemachtigde gaat hierbij wel degelijk inhoudelijk in op de elementen betreffende de in België opgebouwde sociale en economische banden die volgens de verzoekende partij verbroken zouden worden bij terugkeer van de verzoekende partij, doch stelt dat *"de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven"* en dat de verzoekende partij *"niet aantoont dat zijn sociale en economisch banden zodanig hecht zijn (...) dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM."* Met het onderzoek naar het privéleven – waarmee bedoeld wordt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96)- zijn dus de elementen waarnaar de verzoekende partij verwijst, waaronder haar integratie, de duur van haar verblijf in België en de banden die zij in België zou hebben opgebouwd, meegenomen en niet uitgesloten, zoals de verzoekende partij ten onrechte beweert.

De Raad herhaalt en benadrukt verder dat de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt, waarbij de verwerende partij in een eerste fase dient na te gaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij in een tweede fase overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag. Het is daarom niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om *in fine* van de bestreden beslissing, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond waarom haar integratie en lange verblijf in België kunnen rechtvaardigen dat zij haar aanvraag in België indient, te stellen dat deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, doch elementen betreffen die in de gegrondheidsfase worden behandeld. Hiermee stelt de verwerende partij niet, zoals de verzoekende partij lijkt te beweren, dat verblijf en integratie uitsluitend een grond kunnen vormen voor de toekenning van een verblijfsvergunning en nooit een buitengewone omstandigheid kunnen zijn voor het indienen van de aanvraag in België. Bovendien stemt het standpunt van verweerder overeen met de vaste rechtspraak van de Raad van State, en meer in het bijzonder het principe-arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen (RvS 9 december 2009 , nr. 198.769). In dit arrest preciseerde de Raad van State immers *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen" de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*" (eigen onderlijning). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar specifieke geval anders over moet worden geoordeeld. Door nogmaals te wijzen op haar langdurig verblijf in België en de daaruit voortvloeiende integratie, en louter te volharden dat de elementen die zij in haar aanvraag heeft uiteengezet wel in aanmerking moeten genomen worden in de ontvankelijkheidsfase toont zij niet aan dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag bepaalde elementen heeft veronachtzaamd, noch dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheidsfase. Bovendien slaagt de verzoekende partij er niet in te verhelderen op welke wijze haar verblijf en integratie in België een terugkeer naar Turkije zou bemoeilijken of onmogelijk maken om aldaar via de geijkte procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Zij betoogt weliswaar dat het voor haar traumatisch zou zijn om na

verregaande integratie en een lange verblijfsduur naar haar land van herkomst terug te keren, maar staat dit niet. Daar waar zij opwerpt dat een aanvraag om machtiging in het buitenland jarenlang in beslag kan nemen, beperkt zij zich eveneens tot het uiten van blote beweringen. Waar zij betoogt dat de verweerder niet kan verwachten dat zij na zoveel jaren nog terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer, toont zij niet aan op basis van welke rechtsgrond haar een garantie zou moeten geboden worden op terugkeer. Ten overvloede merkt de Raad hierbij nog op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post geenszins impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad van 29 oktober 2007 merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar aangehaalde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt overigens niet dat de gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met de banden die werden opgebouwd tijdens de wettige verblijfsperiode van de verzoekende partij, zodat een verwijzing naar voornoemd arrest van de Raad in die zin hoe dan ook niet dienstig is.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar de verklaringen van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, vervolgens benadrukt dat zij een arbeidscontract heeft bemachtigd en opwerpt dat er sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel, daar zij ervan mocht uitgaan dat zij als vreemdeling die in België verblijft en over een werkaanbieding beschikt, geregulariseerd zou worden, vermag zij evenmin de motieven ter zake in de bestreden beslissing te weerleggen. Verweerder heeft rekening gehouden met deze ingeroepen elementen, maar geoordeeld dat hieruit geen buitengewone omstandigheden blijken.

Inzake de arbeidscontracten die de verzoekende partij heeft voorgelegd, stelt de bestreden beslissing immers: *“Betrokkene legt twee arbeidsovereenkomsten voor, opgesteld op respectievelijk 26.05.2020 en 01.12.2022. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene momenteel geen officiële toestemming heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene in aanmerking wenst te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een tewerkstelling, dient hij hiervoor de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de hiervoor geëiste basisvoorwaarden.”* De Raad acht dit motief niet kennelijk onredelijk. De Vreemdelingenwet bevat inderdaad afzonderlijke bepalingen betreffende het verblijf van vreemdelingen die naar België komen om hier te worden tewerkgesteld. De verzoekende partij betwist dit gegeven niet, evenmin als het feit dat zij momenteel niet over een officiële toestemming beschikt om betaalde arbeid te verrichten op Belgisch grondgebied. Door te herhalen dat zij een arbeidscontract heeft bemachtigd, slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat het foutief of kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde, die inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, voor wat de tewerkstelling van de verzoekende partij betreft verwijst naar de geëigende procedure die kan worden gevolgd. Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de mate dat de verzoekende partij meent dat zij in aanmerking komt voor een regularisatie op grond van het feit dat zij een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd, en dat haar dus een verblijfsmachtiging ten gronde moet worden toegekend, haar betoog niet de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft en derhalve ook om deze reden niet dienstig is. Bovendien merkt verweerder er terecht op dat de verzoekende partij geen rechtmatige verwachting kan ontleen aan de uitspraken van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin werd gesteld dat een verblijfsmachtiging zou worden toegekend aan personen met een arbeidscontract. Er blijkt namelijk in geen geval dat zij is vrijgesteld van de wettelijke verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen, noch dat in deze specifieke situatie dergelijke omstandigheden zouden worden aanvaard, waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden.

In de mate dat de verzoekende partij tot slot stelt dat zij zich mag beroepen op het vertrouwensbeginsel en dat zij, gelet op het gegeven dat andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden geregulariseerd worden, er vanuit mocht gaan uit dat zij ook geregulariseerd zou worden, wordt in de eerste bestreden beslissing op goede gronden uiteengezet: *“Betrokkene beroept zich tevens op het vertrouwensbeginsel en stelt dat er dus van mag uitgegaan worden: “Betrokkene beroept zich tevens op het vertrouwensbeginsel en stelt dat er dus van mag uitgegaan worden dat andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkovereenkomst hebben) worden geregulariseerd en dat hij dus ook dient geregulariseerd te worden, mede gelet op de duurtijd dat hij reeds op het Belgische grondgebied verblijft en de mogelijkheid tot het presteren van betaalde arbeid. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een*

aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht.” Met het louter herhalen van datgene dat zij in haar machtigingsaanvraag van 21 februari 2024 heeft uiteengezet zonder op concrete wijze in te gaan op de motieven uit de eerste bestreden beslissing, toont de verzoekende partij niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat “het (...) aan betrokkene (is) om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is”.

3.1.6. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat in de eerste bestreden beslissing, in weerwil van wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk inhoudelijk wordt ingegaan op de in de aanvraag als buitengewone omstandigheid aangehaalde elementen met betrekking tot de verblijfsduur, de integratie en sociale en economische banden van de verzoekende partij met België. Door louter te volharden dat de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, toont de verzoekende partij niet aan dat de in de eerste bestreden akte vervatte motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij zet voorts niet *in concreto* uiteen op welke wijze de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald, of met welke elementen of documenten de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de eerste bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding, of dat er geen voldoende onderzoek van alle feitelijke gegevens zou hebben plaatsgevonden.

Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek tot slot blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

3.1.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht, en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Na een herhaling van haar theoretische uiteenzetting over de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, en nadat zij de inhoud van artikel 8 van het EVRM heeft weergegeven, betoogt de verzoekende partij concreet als volgt:

“Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker al ruime tijd in België verblijft.

Dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt.

Dat verzoeker verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen en hiervoor wenst te verwijzen naar de steunverklaringen in zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat het begrip 'privé-leven' meer omvat dan de relaties met nauwe familie. Dat het gaat om het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen en dat deze relaties zelfs van zakelijke aard kunnen zijn. Dat het EHRM reeds aanvaard heeft dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (EHRM, 25 september 2001 P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; EHRM, 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland). Dat kan gesteld worden dat deze rechtspraak van het EHRM nog niet voldoende is binnengedrongen in de Belgische rechtsorde (P. DE HERT, "Vreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep" TVR 2002 n°3).

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten en dat aan zijn privéleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de regularisatie van het verblijf van verzoeker en het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé en familieleven zoals bepaald in

art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe. Dat de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familielevens van verzoeker daar deze ertoe leidt, dat in het eventuele geval van uitwijzing, verzoeker het land dat hij beschouwt als zijn thuisland, zijn vrienden, moet achterlaten in schending met art. 8 EVRM. Dat, zelfs zonder uitwijzing, verwacht wordt dat verzoeker dit allemaal achterlaat, louter voor de vervulling van een formaliteit.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) alsook het artikel 12 E.V.R.M. of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Dat aldus ten gevolge van de schending van 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2.1. Waar de verzoekende partij betoogt dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op een wettelijke basis, dit dan toch niet toegelaten is indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een verwijdering een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, *in casu* artikel 8 van het EVRM alsook het artikel 12 van het EVRM of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat om concreet uit te werken op welke wijze artikel 12 van het EVRM, dat het recht om te huwen behelst, wordt geschonden door de tweede bestreden beslissing. Zij laat eveneens na op concrete wijze uiteen te zetten waarom of op welke wijze het bestreden bevel een inbreuk zou uitmaken op het gelijkheidsbeginsel en/of het non-discriminatiebeginsel. Dit onderdeel van het tweede middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.2.2. Voor wat betreft de aangehaalde schending van de formele motiveringsplicht kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

De door de verzoekende partij aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, worden verder onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 8 van het EVRM, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht.

3.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM voert de verzoekende partij aan dat zij al “*ruime tijd*” in België verblijft, dat haar centrum van belangen zich in België bevindt, en dat zij verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen. Zij vervolgt dat de eerste bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten op disproportionele wijze ingrijpt op haar privé- en familielevens daar deze ertoe leidt dat zij, in strijd met artikel 8 van het EVRM, het land dat zij beschouwt als haar thuisland en haar vrienden moet achterlaten louter voor de vervulling van een formaliteit. Zij meent dat de eerste bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd werd en, door geen rekening te houden met haar familiale toestand, niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens. Het bevel om het grondgebied te verlaten zou zich bovendien uitsluitend steunen op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op een wettelijke basis, dit dan toch niet toegelaten is indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een verwijdering een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, *in casu* artikel 8 van het EVRM alsook het artikel 12 van het EVRM of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel. Zij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten gebrekkig gemotiveerd is en, door geen rekening te houden met haar familiale toestand, niet is genomen met inachtneming van alle relevante gegevens. De verzoekende partij besluit dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 van het EVRM alvorens de tweede bestreden beslissing te nemen.

3.2.4. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben bovendien het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, § 81; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101)

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan het aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder voornoemde verdragsbepaling, oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt derhalve in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad bemerkt dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, een feitenkwestie is. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie-of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29), dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term “privéleven” (EHRM 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, punt 29)

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

3.2.5. In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij aangaande het privé- en/of familie- en gezinsleven van de verzoekende partij concreet als volgt:

"Wat betreft het feit dat zijn twee broers in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en minderjarige kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden, zoals bv. broers, die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Hiervoor dient betrokkene aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn die anders zijn dan de gewone affectieve banden, wat betrokkene nalaat om aan te tonen. Bovendien kan er verder worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn broers, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Verder stelt betrokkene dat hij zijn privéleven in België heeft, dat hij ondertussen een grote vriendengroep heeft opgebouwd en dat hij bijgevolg hier een sociaal en economisch welzijn heeft opgebouwd. Echter, betrokkene toont niet aan dat deze sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij in zijn land van herkomst geen familie- of een vriendenkring heeft waar hij kan op terugvallen, dat hij geen onderdak heeft en dat het land van afkomst op dit moment een vreemd land met vreemde gewoontes en een vreemde taal is geworden. Vooreerst lijkt het echter zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Turkije en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde betrokkene bij zijn asielaanvraag dat zijn ouders nog in Turkije verbleven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn ouders momenteel niet langer in Turkije zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij zijn ouders, en bij uitbreiding eventueel bij kennissen of vrienden, zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook de bewering dat het land van afkomst op dit moment een vreemd land met vreemde gewoontes en een vreemde taal is geworden, is zeer ongeloofwaardig aangezien betrokkene de Turkse nationaliteit heeft en in Turkije is geboren. Er mag dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene in privésfeer nog steeds de gewoontes en taal van zijn land van herkomst zou aanhouden."

3.2.6. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de eerste bestreden beslissingen geen rekening houdt met haar "familiale toestand" kan zij niet worden gevolgd. De door haar ingeroepen familiebanden zijn blijkens voorgaande motieven immers in overweging genomen bij het nemen van de eerste bestreden akte. Verweerder heeft echter vastgesteld dat de verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven met haar in België verblijvende broers aantoon. Zoals verweerder correct opmerkt, heeft de bescherming die

artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, zoals *in casu* de band tussen meerderjarige broers, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 97EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot- Brittannië; § 45; EHRM 20 december 2011, A.H. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32). De relatie tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige broers moet aldus de gebruikelijke affectieve banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen opdat deze banden als gezins-of familieleden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Verweerder stelt blijkens de eerste bestreden beslissing vast dat dit in het geval van de verzoekende partij en haar broers met Belgische nationaliteit niet blijkt. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen dergelijke band heeft aangetoond, maar beperkt zich ertoe op algemene wijze te stellen dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze ingrijpt in haar familieleden. Dergelijk niet geconcretiseerd betoog is niet van aard om aan te tonen dat er sprake is van een gebrekkige of kennelijke onredelijke motivering.

Daar het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleden in de zin van artikel 8 niet werd aangetoond, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een afweging tussen het belang van de verzoekende partij bij de uitoefening van haar gezins-of familieleden enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Immers, indien er geen sprake is van een beschermenswaardig familie of gezinsleven kan er ook geen sprake zijn van een onrechtmatige inmenging of beperking door de overheid.

Door, nadat hij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen bijkomende afhankelijkheidsband met zijn meerderjarige broers heeft aangetoond, te motiveren dat “ *de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven*”; dat “*(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) geen breuk (betekent) van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn broers, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt*”; dat “*(o)vereenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State (...) bovendien (dient) te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994,nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)*”; en dat “*(b)etrokkene (...)immers ruim 26 jaar in Turkije (verbleef) en zijn verblijf in België en opgebouwde banden (...) bijgevolg geenszins (kunnen) vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst*” heeft de gemachtigde in lijn met de rechtspraak van het EHRM de door de verzoekende partij aangehaalde familierelaties verder vanuit het oogpunt van het privéleven onderzocht, alsook een zekere belangenafweging gemaakt van dit privéleven van de verzoekende partij. Hij stelt evenwel dat verzoekende partij niet aantoont dat haar familiale relaties van die aard zijn dat een tijdelijke terugkeer disproportioneel zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig.

3.2.7. Wat de overige door de verzoekende partij in haar machtigingsaanvraag aangehaalde elementen met betrekking tot haar privéleven betreft, stelt de gemachtigde: “*(v)erder stelt betrokkene dat hij zijn privéleven in België heeft, dat hij ondertussen een grote vriendengroep heeft opgebouwd en dat hij bijgevolg hier een sociaal en economisch welzijn heeft opgebouwd. Echter, betrokkene toont niet aan dat deze sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.*

In de mate dat de gemachtigde dienaangaande stelt dat er geen sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven omdat de verzoekende partij aangaande de door haar opgebouwde sociale relaties niet aantoont dat er sprake is van “*enige vorm van afhankelijkheid*” zodat dienstig kan worden verwezen naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, kan hij niet worden gevolgd. De Raad merkt op dat het EHRM weliswaar consistent geoordeeld heeft dat familiale banden tussen volwassenen enkel onder het gezins-of familieleden van artikel 8 van het EVRM vallen indien er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 97EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot- Brittannië; § 45; EHRM 20 december 2011, A.H. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Deze eis van afhankelijkheid is echter niet terug te vinden in de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot privéleven. De gemachtigde kan derhalve de voorwaarde van de afhankelijkheid niet toepassen bij de beoordeling van het beschermingswaardig karakter van het privéleven en heeft aldus niet in lijn met de rechtspraak van het EHRM geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangehaalde sociale en economische banden wegens een gebrek aan “*enige vorm van afhankelijkheid*” niet door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd.

Echter, deze vaststelling op zich kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing aangezien de gemachtigde eveneens oordeelt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij in België zodanig hechte sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België.

De Raad wijst erop dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is. Zo oordeelt het EHRM in de zaak *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

In casu is aan de verzoekende partij nooit een definitieve toelating tot verblijf in het Rijk toegekend. Op 13 augustus 2013 diende de verzoekende partij immers een verzoek om internationale bescherming. Op 5 maart 2015 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij stelde een beroep in bij de Raad die bij arrest met nummer 147 608 van 11 juni 2015 de beslissing van de commissaris-generaal bevestigde. Vervolgens diende verzoeker drie verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in, met name in 2018, 2019 en 2023. Geen van deze aanvragen resulteerde in een machtiging tot verblijf. Ook de vier aanvragen tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie die de verzoekende partij in de loop van 2017 en 2018 heeft ingediend, werden niet ingewilligd.

Het privéleven van verzoekende partij heeft zich dus voornamelijk ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM zal er in voorkomend geval enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe blijf te geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. De verzoekende partij moet aantonen dat zij in België een privéleven heeft dat van een zodanige intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM – en dus een positieve verplichting voor het bestuur – met zich mee zou brengen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij aangaande haar voorgehouden duurzame sociale banden in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde dat zij haar centrum van belangen in België heeft opgebouwd, dat zij volledig is ingeburgerd in de Belgische gemeenschap, dat zij in België reeds vele vrienden heeft gemaakt die stuk voor stuk lovend zijn over haar en haar zien als een aangenaam persoon, en dat zij een grote vrienden – en kenniskring heeft opgebouwd die haar willen steunen en helpen. Ter staving hiervan verwijst zij naar de stukken 4 en 5 van haar verblijfsaanvraag, zijnde een niet gedateerde “lijst van getuigen”, een werkbelofte, en tweeëndertig attesten en getuigenverklaringen. Zeventien van deze attesten en getuigenissen zijn niet gedateerd. De documenten die wel gedateerd zijn blijken allen opgesteld in het jaar 2019 en 2020. Verder blijkt uit de inhoud van de voorgelegde stukken dat de diverse getuigen in wezen in zeer algemene termen verklaren dat de verzoekende partij goed geïntegreerd is en actief participeert in de samenleving, doch zonder dat dit verder *in concreto* geduid wordt. In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij in het kader van de door haar aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM slechts dat zij reeds geruime tijd in België verblijft, dat haar centrum van belangen zich in België bevindt, en dat zij verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen.

De Raad herhaalt en benadrukt dat de verzoekende partij in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij noch in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging, noch in haar verzoekschrift meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat zij in België zou hebben opgebouwd. Bij haar verblijfsaanvraag voegt de verzoekende partij dan wel meerdere verklaringen van vrienden, burens en kennissen toe, doch in haar machtigingsaanvraag beperkt zij zich aangaande haar beweerde duurzame sociale banden ertoe te stellen dat zij reeds 10 jaar onafgebroken in België verblijft, dat zij reeds vele vrienden heeft gemaakt, en dat zij een grote vrienden – en kenniskring heeft opgebouwd die haar willen steunen en helpen. Zij zet echter op geen enkele wijze concreet uiteen, noch haalt zij uitdrukkelijk aan dat de sociale banden die zij in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze banden als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Uit de inhoud van de door haar aan de aanvraag gevoegde stukken blijkt evenmin dat de verzoekende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing dermate diepgaande sociale of economische banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. De voorgelegde steunverklaringen zijn niet van aard om aan te tonen dat de banden die de

verzoekende partij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Turkije uitgesloten is. De beoordeling door de verwerende partij dat niet blijkt dat de verzoekende partij gewag kan maken van sociale en economische banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken dan ook geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

Daarnaast herhaalt en benadrukt de Raad dat de verwerende partij er in de eerste bestreden beslissing ook op gewezen heeft dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is die de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, en dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Verweerder stipte verder aan dat de verzoekende partij ruim 26 jaar in Turkije heeft verbleven en dat de in België opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Aldus blijkt dat verwerende partij toch een zekere belangenafweging heeft gemaakt van het privéleven van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat er alsnog een schending voorligt van deze bepaling. In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij slechts dat zij haar centrum van belangen in België heeft, dat zij reeds geruime tijd in België verblijft, en dat zij *“verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen.”* Met dergelijk algemeen en vaag betoog toont zij niet aan dat voormelde beoordeling onzorgvuldig, incorrect of kennelijk onredelijk zou zijn, noch toont zij aan dat de gemachtigde haar persoonlijke belangen disproportioneel heeft afgewogen tegen het algemene belang of onterecht heeft geoordeeld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland *“om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM”*

De Raad stelt na doorlezing van het verzoekschrift vast dat de verzoekende partij verder geen concrete argumenten aanbrengt die aantonen dat het bestuur bij zijn beoordeling enig relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht, dan wel haar belangen op disproportionele wijze heeft beoordeeld. Immers, door in haar verzoekschrift louter te stellen dat zij reeds geruime tijd in België verblijft, dat haar centrum van belangen zich in België bevindt, dat zij verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen, dat zij het makkelijker acht om haar leven in België verder te zetten, dat zij geen zin heeft in het vervullen van administratieve formaliteiten om haar situatie te regulariseren, en dat de eerste bestreden beslissing op disproportionele wijze ingrijpt op haar privéleven geeft de verzoekende partij aan het oneens te zijn met voormelde beoordeling, doch weerlegt noch ontkracht zij geenszins *in concreto* de motieven zoals uiteengezet in de eerste bestreden akte. Evenmin toont zij hiermee aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

3.2.7. In het licht van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat de verzoekende partij niet aantoonde dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij, die bestaan in het verderzetten van haar privé- en gezins- of familieleven in België, en anderzijds de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering blijkt niet. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat het toepassen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen.

3.2.8. De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet op deugdelijke wijze tot stand is gekomen. In eerste instantie blijkt dat niet alleen toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig paspoort, noch van geldig visum, maar ook dat het bevel ook een motivering bevat inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens dewelke bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de verwerende partij rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het bestreden bevel niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Haar argument dat er slechts een wetsartikel wordt vermeld kan na een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing niet worden gevolgd. In de tweede bestreden akte motiveert verwerende partij aangaande het gezins- of familieleven van de verzoekende partij immers als volgt: *“Het hoger belang van het kind: noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag art. 9bis blijkt dat betrokkene, als meerderjarige, één of meerdere minderjarige kinderen zou hebben in België. Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

Dient er bovendien op gewezen te worden dat verwerende partij pas na het nemen van de eerste bestreden beslissing overging tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of er redenen zijn met betrekking tot het gezins- en privéleven van de verzoekende partij die een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland in de weg staan, doch geoordeeld heeft dat dit niet het geval is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, heeft verweerder hierbij wel degelijk rekening heeft gehouden met haar *“familiale toestand”*, overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. Tevens blijkt dat verweerder een belangenafweging heeft gemaakt in het kader van voormelde verdragsbepaling. De verzoekende partij kan derhalve niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 van het EVRM alvorens het bevel uit te vaardigen

3.2.9. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming heeft miskend. Evenmin heeft de verzoekende partij aangetoond dat de motieven die hieromtrent in de bestreden aktes werden opgenomen niet deugdelijk zouden zijn, of zouden getuigen van een onredelijke afweging.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM is evenmin aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.3. In een derde en laatste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel. Zij licht dit middel toe als volgt:

“Verzoeker roept de schending van het redelijkheidsbeginsel op zich in wat de beide beslissingen betreft.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. 82.301 van 20/09/1999, RvVn°43.735 van 25/05/2010, RvVn°28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine]

Dat verzoeker immers al de tijd ongemoeid werd gelaten.

Verzoeker is reeds enige tijd in België en meent dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om. verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat dit in casu ten zeerste het geval is nu hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dat daarom terzake ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.3.1. Waar de verzoekende partij in het derde middel de schending van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Door op algemene wijze de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aan te voeren, slaagt zij hier niet in en is het derde middel in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3.2. De verzoekende partij betoogt verder dat nu zij reeds enige tijd in België verblijft, zij al die tijd ongemoeid werd gelaten, en zij dan ook een verblijfsrecht kan doen gelden op basis van haar langdurig verblijf, het niet redelijk voorkomt haar alsnog een bevel af te leveren. Zij wijst er verder op dat de wetgever haar de mogelijkheid biedt om een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad.

De Raad wijst erop dat het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, de rechter niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar verblijf op het Belgisch grondgebied, wijst de Raad erop dat zij dit element heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag tot machtiging tot verblijf, doch dat verwerende partij oordeelde dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat zij omwille van haar langdurig verblijf in België in de onmogelijkheid is om tijdelijk terug te keren naar Angola om aldaar de noodzakelijke formaliteiten te vervullen om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat het oordeel van verwerende partij op dat punt kennelijk onredelijk is. Door louter opnieuw te wijzen op het gegeven dat zij al enige tijd in België verblijft toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij is verder geenszins ernstig waar zij stelt dat “*het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.*” Zij laat vooreerst na toe te lichten op grond van welke bepaling zij meent dat zij louter op basis van een precair en overwegend onwettig verblijf gedurende een aantal jaren “een verblijfsrecht” zou kunnen genieten. Bovendien toont zij niet aan dat het enkele feit dat zij reeds jarenlang in België verblijft zonder ooit over een permanent verblijfsrecht in het Rijk te hebben beschikt, verhindert dat verweerder haar een bevel om grondgebied te verlaten af te geven. Dit klemt des te meer nu zij de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat zij *niet in het bezit (is) van een geldig paspoort, noch van een geldig visum* niet betwist, en de gemachtigde luidens artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Daar de gemachtigde *in casu*, nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden spelen en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kan de verzoekende partij niet dienstig stellen dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Dat de verzoekende partij “*al de tijd*” ongemoeid zou zijn gelaten, zoals zij aanvoert in haar betoog, doet niets af aan deze vaststelling. Het enkele gegeven dat de verwerende partij nooit de stap heeft gezet om de verzoekende partij gedwongen te verwijderen van het grondgebied betekent nog niet dat verwerende partij kennelijk onredelijk gehandeld heeft of dat zij niet mocht overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen houder is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, en niet heeft aangetoond dat zij omwille van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden is verhinderd om terug te keren naar haar land van herkomst om de verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure.

De Raad wijst er voorts op dat het indienen van aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), en evenmin verhindert dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de verzoekende partij en belet bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

Ook het gegeven dat de verzoekende partij over de mogelijkheid beschikt om een beroep in te stellen bij de Raad tegen de eerste bestreden beslissing, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een annulatieberoep ingediend bij de Raad heeft immers geen automatische schorsende werking, en een beroepsprocedure ten aanzien van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid

van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten evenmin op (RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950). Bovendien heeft een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij dergelijke aanvraag onontvankelijk werd verklaard niet tot gevolg dat er in hoofde van de verzoekende partij een recht op verblijf ontstaat. Een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft immers enkel tot gevolg dat verweerder opnieuw een beslissing over de verblijfsaanvraag dient te nemen, doch wijzigt niets aan de rechtstoestand van de verzoekende partij, met name haar illegaal verblijf.

De verzoekende partij kan, in het licht van wat voorafgaat, niet worden bijgetreden in haar standpunt dat de het afgeven van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tegen alle redelijkheid ingaat.

3.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter
--------------	---------------

C. VAN DEN WYNGAERT,	K. ALLYNS
----------------------	-----------